Бир юз учинчи боб — Жазонинг муқаррарлиги

Қилинган жиноят ёки ёвузлик учун жазо муқаррарлиги — бутун дунёдаги барча жамиятларнинг ажралмас қисмидир. Ер юзида қонунбузарни жазоламайдиган бирон бир халқ йўқ. Инсоният муайян хулқ-атвор меъёрларини жорий қилган ва бу меъёрларнинг бузилиши адолат қарор топишини талаб қилади.

Бизнинг бундай йўл тутишимизга сабаб — Худонинг Ўзи ҳам худди шу тамойил асосида ҳукм юритишидир. Айтиш мумкинки, Тангрининг талаблари бизникидан анча қаттиқроқ, чунки Унинг илоҳий адолати мутлоқ ва мукаммалдир. Бизнинг адолатимиз эса баъзан мукаммалликдан йироқ бўлади.

Исо Матто Хушхабарининг 23-боб, 29–36 оятларида уламолар ва фарзийларга қарата гапирганда, илоҳий жазонинг муқаррарлигини аниқ кўрсатиб берган:

Ҳолингизга вой, эй тафсирчилар ва фарзийлар! Сизлар иккиюзламачисизлар! Ахир, сизлар пайғамбарларга мақбаралар қуриб, тақводорларнинг қабрларини безатиб,[30] шундай дейсизлар: «Агар ота–боболаримиз даврида биз ҳам яшаганимизда эди, уларга қўшилишиб пайғамбарларнинг қонини тўкмаган бўлардик.»[31] Бу билан сизлар пайғамбарларни қатл қилганларнинг ўғиллари эканингизни тан оляпсизлар.[32] Ота–боболарингиз бошлаган ишни охирига етказинглар энди!

[33] Ҳой илонлар, заҳарли илонлар зоти! Сизлар дўзах жазосидан қандай қочиб қутуласиз?![34] Ана шу сабабдан Мен олдингизга пайғамбарларни, донишманду устозларни юбораман. Аммо сизлар уларнинг баъзиларини ўлдирасизлар, баъзиларини хочга михлайсизлар, бошқаларини эса синагогаларингизда қамчилаб, шаҳарма–шаҳар қувғин қиласизлар.[35] Натижада ўлдирилган ҳамма бегуноҳ одамларнинг қони учун сизлар жазоланасизлар. Айбсиз Ҳобилнинг тўкилган қонидан тортиб, қурбонгоҳ билан Маъбад орасида сиз ўлдирган Бархиё ўғли Закариёнинг қони сизнинг гарданингизда бўлади.[36] Ҳа, сизларга чинини айтаман: бу насл ҳамма қотилликлар учун жазо олади.

Ушбу оятларда Исо илоҳий ҳукм ва жазони муқаррар қиладиган бир нечта **ШАРТЛАРНИ** баён этади.

Одамларнинг сохта даъволари

Инсонларнинг сохта даъволари уларнинг устига илоҳий жазони бошлаб келади. Ўша давр одамлари пайғамбарларнинг қабрларини қуриб ва уларни безаб, гўёки ўтмишни улуғламоқчи бўлишган. Ота-боболари ўз вақтида ўлдириб кетган пайғамбарларнинг хотирасига қўйилган ёдгорликларни безатишган. Улар тарихни гўзал кўрсатишга уриниб, ўз аждодларининг қилмишларини инкор этишган. «Агар ўша даврда яшаганимизда, боболаримизнинг қонли ишларига шерик бўлмасдик», дейишарди. Бироқ улар ўз қилмишлари билан бу даъволарининг сохта эканлигини исботлаб қўйишган.

Бу ҳақда бир оз мушоҳада юритиб кўринг. Исо уларга: «Сизлар нотўғри йўлдан кетяпсизлар. Сизлар сохта даъволар қиляпсизлар. Пайғамбарларнинг қабрларини қуриш ва ёдгорликларини безаш билан асл башарангизни яширишга уряпсизлар, ваҳоланки, сизлар ҳам худди ота-боболарингиз кабисизлар. Ўша пайғамбарларни айнан улар ўлдиришган эди. Сизлар эса ўша қотилларнинг фарзандлари бўлганингиз учун уларга ўхшайсизлар. Буни инкор эта олмайсиз», демоқда.

Ичдаги сохтакорлик (мунофиқлик) мана шундай ёлғон даъволар орқали намоён бўлади ва бундай ҳолатлар албатта жазоланишни талаб қилади. Бундай шароитда жазо муқаррардир. Исо Ўзининг кескин сўзларида буни жуда аниқ ифодалаб берган.

Инсонлар лойиқ бўлган тўлиқ маҳкумлик

Одамлар ўз қилмишлари билан мутлоқ жазога лойиқ эканликлари боис, ҳукм улар учун муқаррар бўлди. Бу ерда Исо ўзи сўзлаган энг кескин ва оғир гапларни айтади. У бу одамларнинг ўз ота-боболарининг гуноҳларига шерик эканликларини таъкидлайди. 32-оятга эътибор беринг: «Ота-боболарингиз бошлаб берган гуноҳ ўлчовини (косасини) тўлдиринглар!» Бу жуда сергаклантирадиган фикр. Аждодлар пайғамбарлар олиб келган илоҳий даъватларни асрлар давомида инкор қилиб келишгани сабабли, авлоддан-авлодга гуноҳ юки ортиб борган. Уларнинг кўпини ўлдиришган, қатл қилишган. Шу тариқа, вақт ўтиши билан бу юк янада оғирлашган. Исо эса: «Ўша гуноҳ косасини энди охиригача тўлдиринглар», демоқда.

Бундан ташқари, уларнинг шахсий гуноҳлари ҳам бор эди. Бу даҳшатли ҳақиқатдир. 33-оятга қаранг: «Жаҳаннам жазосидан қандай қочиб қутуласизлар?» Бу жуда оғир баёнот. Бу қилмишларнинг оқибатидан қочиб қутулишнинг имкони йўқ эди. Улар нафақат аждодларининг гуноҳларига шерик бўлишди, балки унга ўзларининг шахсий жиноятларини ҳам қўшишди. Бу эса улар учун бошқа йўл қолмаганини англатарди. Муқаддас Китоб бизнинг қайси йўлдан кетаётганимизни кўрсатиб беради, бу ерда эса Исо ушбу кимсаларнинг оқибати нима бўлишини очиқ айтмоқда — улар жаҳаннам маҳкумлигидан қоча олмайдилар.

Бу инсонлар лойиқ бўлган тўлиқ маҳкумлик, охир-оқибат, жамоавий айбдорликка (бутун бир авлоднинг жавобгарлигига) айланди. Бу ерда мен сизнинг эътиборингизни жуда қўрқинчли ва даҳшатли бир ҳақиқатга қаратмоқчиман. 34 ва 35-оятларга яна бир бор назар ташланг: «Мен сизларга пайғамбарларни, донишмандларни ва уламоларни юборяпман. Сизлар эса уларнинг баъзиларини ўлдирасизлар ва хочга михлайсизлар... Шу тариқа, ер юзида тўкилган барча тақводорларнинг қони... сизларнинг бўйнингизга тушади».

Бу қадар катта гуноҳларнинг йиғилиб қолишига сабаб — уларнинг илоҳий марҳамат ва шафқатни рад этганликларидир. Бу жуда даҳшатли ҳолат. Сабаби Исо айтганидек, ушбу пайғамбарлар уларга муқаррар жазодан қутулишга ёрдам беришлари мумкин эди, бироқ улар қулоқ солишмади. Улар Худо юборган зотларни ўлдиришди ва хочга михлашди. Бу — мутлоқ маҳкумликдир.

Мунофиқлар ўзлари кўтариб юрган улкан гуноҳ юки туфайли бутунлай ҳалокатга лойиқдирлар.

Шундай экан, азиз дўстим, илоҳий жазонинг муқаррар эканлигига эътибор беринг. Бу нарса инсонларнинг сохта даъволари ва улар лойиқ бўлган тўлиқ маҳкумлик шартлари билан кафолатланган. Мен сизга бир ҳақиқатни айтишим керак: агар сиз Худонинг раҳм-шафқатини сўраб, ҳаётингиздаги мана шундай салбий ҳолатлардан юз ўгирмасангиз, сиз ҳам муқаррар жазога маҳкум бўласиз, бу эса жуда аянчлидир. Сизни ҳозироқ Исога юзланишга чорлайман.